

Dag 0 - København

Klokken 9:48 kørte vi ind i Københavns hovedbanegård. Det næste døgn skulle vi tilbringe i hovedstaden, inden det rigtig gik løs.

De sidste 2 hhv. 3 timer havde vi siddet i farten fra henholdsvis Vojens og Odense og glædet os over, at nu var tiden endelig kommet. Vi skulle til Kina.

Efter at vi var hoppet af toget, tog vi en taxa til vandrehjemmet på Amager, hvor vi skulle overnatte. Det kostede mig 81 kroner.

Jeg havde fået at vide i telefonen, at de ikke havde noget sted, hvor vi kunne få vores bagage låst inde, men at vi kunne stille dem i forhallen foran receptionen. Vi kunne nemlig først indlogere os klokken 13:00.

Helene gav for 77 kroner taxa, da vi igen skulle ind til byen. Det passede lige med, at vi kunne komme til Rådhuspladsen, så det kunne jo ikke være bedre.

Det første, vi så på Rådhuspladsen, var Burger King, så det tog os ikke mange sekunder, at blive enige om, at den måtte vi overfalde (OK, jeg ville nu hellere have været på McDonald's).

Vi overfaldt hver en Whopper-chese-meal, som skulle holde os kørende de næste par timer.

Med maverne fyldt med fastfood startede vi en "strøgtur", der begyndte med en plakatforretning, hvor de havde en masse sjove plakater, som vi godt ville have købt, hvis vi havde haft vægplads til dem.

Så fandt vi en lille biks, som man nok nærmest kunne betegne som en *fotoforretning*. Her ville vi købe nogle film til Helenes kamera af snakketanten bag disken - en ældre dame, som efter min mening havde stået for længe i en butik og som efter at have skamrost Helenes kamera ihærdigt forsøgte at lyde utrolig interesseret i vores tur og sagde, at vi endelig måtte komme ind og fortælle hende om vores tur, når vi igen kom tilbage til København.

Det lykkedes hende således også, at få os prasket 6 film og et batteri på, inden der kom en anden kunde ind i forretningen - og redede os. Hun var bare for meget af det gode.

Så var vi lige ved at gå forbi en musikforretning i en kælder, men da sådan nogle har en tendens til at paralisere mig, fik vi bremset op og sat kurs mod trappen hertil.

Hernede fandt jeg soundtrack'et fra "The Fifth Element", som jeg *straks* købte til den ordinære pris af 139,95 jyske dollars.

Det viste sig, da jeg kom hjem en uges tid senere, at ekspedienten havde hævet 239,95 på mit dankort - så der var lige nogen, der skulle have en lille opringning.

Kort tid efter at vi havde løsrevet os fra forretningen kom vi til en Fona 2000-forretning og måtte endnu en gang se os nødsaget til at skulle inklade os på at bruge penge.

Vi startede i kælderen, hvor jeg fandt en CDROM med puslespil på til 50 kroner - lige til at overkomme.

På førstesalen, der var et sandt orgie for musikelskere, styrede jeg som altid målrettet mod reolen med filmmusik og fandt til min store glæde og overraskelse soundtrack'et fra "In The Name Of The Rose" af James Horner.

I omtrent samtlige forretninger på internettet havde jeg søgt efter denne "skive", men uden held (og så er den altså *ret* sjælden!).

Da det var lykkedes Helene at få mig slæbt ud af butikken, blev vi enige om, at vi ville opstøve en pub, for at få et eller andet at drikke og efter at vi havde været nede og vende for enden af Strøget, vendte vi tilbage til Kongens Nytorv til en irsk pub - The Dubliner.

Af mangel på bedre, så jeg mig nødsaget til at bestille en whiskey - en Jameson, som i øvrigt var ganske udmærket. (whiskey, som kommer fra Irland eller USA, er *utørvet* og meget mere *sød* end skotsk whisky) Helene foretrak en Tullamore Dew med kaffe, sukker og flødeskum, så det slap jeg sammenlagt 69 kroner for.

Da vi fortsatte vores tur kom vi til "The M & M Shop", som ikke var nogen chokoladebutik, men en CD-forretning (woooo hoooo!!!). Her betalte jeg venligst 149,95 kroner for sound-track'et fra "Schindler's List" - noget af det smukkeste musik, jeg har hørt af *John Williams*. (filmen er også ganske anbefalelsesværdig!)

Herefter satte vi kurs mod planetariet, som Helene aldrig før havde besøgt. Vi så en film, der hed "Utrolige verden" og jeg tror nok, at Helene var ganske begejstret for oplevelsen på trods af at filmen var lidt uskarp i "kanten".

På vej tilbage mod centrum blev vi stoppet af en venlig ung mand, som tilbød os en gratis personlighedstest, som vi ikke havde lyst til og fik i stedet hans visitkort.

Vi besluttede, at finde restauranten "Bøf og Ost", som min far havde anbefalet mig og gik tilbage til planetariet for at spørge om vej.

På vej hen mod restauranten - på Gråbrødretorvet - så jeg på mandens visitkort, at han var scientolog. (og så kan man jo tænke om det, hvad man vil!)

Da vi fandt restauranten blev vi enige om, at det ikke lige var det vi ville og brugte så den følgende times tid før vi fandt noget, vi kunne bruge - Københavns første italienske restaurant "Restaurante Pizzeria Italiano" eller noget i den retning.

Atmosfæren og betjeningen såvel som maden var tiptop og for 259 kroner fik vi heholdsvis spaghetti og lasagne + rødvin, cola, cappuccino, is og bananasplit.

Klokken 19:00 - en halv time efter måltidet - skulle vi mødes på The Dubliner med en, Helene havde "mødt" på internettet, men han dukkede ikke op.

Så vi kørte med taxa tilbage til vandrehjemmet, med en taxachauffør, der ikke lige havde 'fattet en meter' af, hvad vi havde sagt til ham. Først da vi kom ud på Amager, spurgte han, hvor det egentlig var, vi skulle hen! Den tur måtte Helene så betale 129 kroner for.

Klokken 20:00 var jeg den, der var gået i seng. Helene først en time efter, da hun lige skulle have afprøvet sin nye tegneblok. Godnat og sov godt!

Dag 1 - København / Kina

Så fik vi sovet et halvt døgn tid og tog med taxa til Kastrup lufthavn, hvor vi ankom godt 2 timer, før check-in.

Det tog ikke mange minutter at finde *gate 2, terminal 143*, så for at få tiden til at gå satte vi os hen på en cafe - "Cafe Karen Blixen" - hvor vi fik os et glas friskpresset juice, et rundstykke og en kop kaffe til den ubehagelige pris af 108 kroner. Nuvel juicen og kaffen smagte faktisk jævnt godt.

Da jeg stadig havde lidt sult tilovers blev jeg fristet til at købe mig en sandwich på selvsamme sted. 44 kroner, tak!

Helene var dog lidt mere fornuftig og valgte at smutte hen i en kiosk og købe en pose boller til 14 kroner eller sådan noget.

Hvem kom så nydeligt gående hen af gaden? Knud og Janne Lindelof fra Vojens. What a suprise, selvom jeg godt nok havde fået et praj om, at der var andre end mig fra Vojens, der skulle afsted til Kina.

Klokken blev efterhånden 11:00 og vi skulle check'e in. Vi fik hilst på vores rejseleder, Marianne, som havde vores pas og blå kort med. (pyha, det havde jeg ikke været glad for at skulle sende hjemmefra!)

Efter at være blevet undersøgt for knive, pistoler, rifler, bomber, radioaktive stoffer og andre sjove ting og sager trådte vi ud i en tax-free arkade, der rummede rige muligheder for at få brugt en masse penge og få skabt en masse overvægt i bagagen.

Specielt fik jeg øjnet en whisky- / whiskey-forretning med 'alle de go'e!' - også *Highland Park 12YO* og *Dalmore 12YO*, som jeg var på spring efter.

Vi valgte dog at fortsætte længere hen af gaden for at se om de ikke skulle kunne findes billigere i et supermarked.

Det kunne de ikke, så jeg købte min *Highland Park* i et supermarked til kr 230 og min *Dalmore* i whisky-riet til kr 239.

Da vi havde handlet det, vi skulle handle, satte vi kurs mod den terminal, hvor flyet stod parkeret. Jeg var meget spændt på at skulle ud at flyve med en *Jumbo Jet* - verdens største passagerfly med plads til cirka 600 mennesker.

Flyet viste sig beklageligvis at være krøbet i vask; for ganske vist var det en Boeing 747 - men efter mit skøn var der ikke plads til ret meget mere end 200 mand. Og så var det noget gammelt bras.

Læselamperne virkede ikke ordenligt, sæderne var ringe og slidte, betjeningen var under middel og man kunne ikke høre hvad der blev sagt gennem højtalerne.

1 time og vi faldt ned i Stockholm, hvor vi skulle være en times tid.

Det viste sig at vare 2 timer inden vi igen fik maskineriet i luften og fik sat kurs mod Beijing.

I omtrent 8 timer skulle vi plages med elendig komfort og b-film med både kinesisk tale og kinesiske undertekster.

Dag 2 - Beijing

Ved 7-tiden om morgenen - kinesisk tid - landede vi i Beijings lufthavn.

Temperaturen var lav, men det føltes egentlig ikke særlig koldt, da luftfugtigheden også var meget lav.

Vi blev stoppet ind i en lufthavnsbus og kørt til tolden, hvor vi skulle have vores pas kigget efter og hvor vi skulle aflevere en eller anden sundhedsattest, som vi fik udleveret i flyet kort før nedslaget.

Efter at være sluppet sikkert forbi de kinesiske, uniformerede militærinstanser i form af unge mænd, som var blevet udstationeret til at åbne døre, sørge for at holde hinanden ved selskab eller bare være der, for at udstråle en vis autoritet - skulle vi have udleveret vores bagage.

Det viste sig, at den heldigvis havde overlevet turen i flyet dog med den undtagelse, at mit navneskilt var faldet af kufferten, således at ingen i Kina udover René Just Nielsen kunne have en jordisk chance for at identificere dens ejermand.

Heldigvis skulle al bagagen samles i en klump og køres til hotellet. Det viste sig da også at fungere problemfrit.

I lufthavnens ventesal fik vi hilst på vores lokalguide - *Yu Xiao Qun*, som af hensyn til rejseudtagernes sprogkundskaber valgte at kalde sig "Michael".

Første punkt på dagsordnen var at køre til zoologisk have og kigge på pandabjørne.

Det tog cirka en times tid med bus og allerede på turen derud fik jeg et godt indtryk af, hvad Beijing var for en by.

De meget flotte og rige huse versus de meget fattige og faldefærdige hutong'er, den umiddelbart "kaotiske" trafik og de mange mennesker. Alt sammen kogt sammen til noget meget anderledes end vi er vant til i den vestlige verden.

Så til det suverænt korteste besøg i en zoologisk have, jeg nogensinde har været på: ud af bussen, hen til pandabamserne, fotografere dem og ind i bussen igen.

Jeg kan nu brøste mig af at have oplevet - og været mindre end 5 meter fra at klappe - et af verdens truede dyr, der kun findes i 1.000 eksemplarer.

Herefter gik turen til "Sommerpaladset" (*Yiheyuan*), hvor vi gik fra øst-indgangen hen til "Paladset for Velvilje og et Langt Liv" og de tilhørende bygninger, hvor kejser *Guangxu* og enkekejserinde *Cixi* boede.

Rundt om i paladset lå desuden nogle interessante, hullede sten. Vi fik at vide at det var stensculpturer, som kineserne i sin tid havde lavet ved at sænke nogle store sten (sandsten?) ned i en sø for 50 år senere at tage dem op igen. I de 50 år havde vandet så formet stenene og lavet huller i dem.

Her så vi også "Det Store Teater", der var i tre etager, som repræsenterede *himlen, kejseren og jorden*.

"Xiequ-haven" var en smuk, typisk kinesisk have, med bygninger, sten, træer og en sø i midten. Her havde vi en halv times tid til at gå rundt og kigge på de smukke omgivelser og nyde roen kun afbrudt af nogle kinesiske folkesangere, der var mødtes for at synge i haven.

Efter at have løsrevet os fra haven gik vi gennem "Den Lange Korridor", som er en 728 meter lang overdækket sti med 1400 forskellige malerier oppe under træloftet og som følger *Kunming-søen* hen til *Marmorbåden* (*Qingyan*) Men inden da, skulle Helene og jeg lige fotografere sammen med et par kinesiske piger, der vist nok var på udflugt med deres tante.

Hvide turister er vist en tradition på højde med "Den Forbudte By" for nogle af de kinesere, der besøger Beijing for første gang i deres liv.

Langt om længe var det blevet spisetid og vi skulle indtage vores første kinesiske måltid i restaurant *Tingliguan* med udsigt over *Kunming-søen*.

Vi fik blandt andet serveret følgende: rå tang, peanuts, selleri i en hvidløgsmarinade, sojabønnedej i sojasovs (fy for pokker), marcipan lavet af sesammel, stegt karpe, øl eller cola.

Efter at have inspiceret *Marmorbåden* (*Qingyan*), som efter sigende skulle være lavet af én stor marmorblok, fik vi kæmpet os vej gennem de mange ivrige sælgere ud til bussen og satte kurs mod *Tiantan Hotel*.

På hotellet, der var ganske fortrinligt, havde vi mulighed for at hvile et par timer, inden vi igen skulle mødes i foyeren.

Jeg var stadigvæk noget nervøs for, hvor min bagage var endt, så jeg gik ned i foyeren, hvor jeg kunne se, at nogle piccoloer (eller hvad man nu skal kalde dem) var ved at bakse rundt med en masse kufferter.

Jeg forsøgte på et MEGET klart engelsk at forklare den ene af dem, at der ikke var noget navneskilt på min kuffert og at de derfor ikke kunne vide, hvor den skulle hen og at en kuffert uden navneskilt følgelig kunne ske at tilhøre mig.

Picoloen nikkede forstående, men jeg tror ikke han forstod en pind af, hvad jeg havde forklaret ham, så jeg strøg hen til receptionen og gav receptionisten samme forklaring. Han henviste mig til den piccolo, jeg lige havde snakket med, som, såvidt jeg forstod, var den ansvarlige for vores bagage.

Jeg bad i stedet om at få oplyst, hvilket værelse Marianne boede i, så jeg kunne få hende til at forklare situationen. Hun var ikke på sit værelse, da jeg første gang bankede på, så jeg kunne ikke gøre ret meget andet end at vente.

Da jeg 10 minutter senere forsøgte at få fat i hende, så jeg til min store glæde, at piccoloerne var i gang med at stille al vores bagage af ud på gangen og (tada!) dér stod min kuffert.

Gensynsglæden var stor. Jeg var ellers allerede begyndt at overveje, hvor i Kina, jeg skulle starte med at lede efter den og hvem jeg skulle ringe til, så næsten rørt til tårer slæbte jeg den ind på værelset og tog mig en lur for at få nerverne bragt i ro.

Aftensmaden skulle indtages i en sidegade tæt på hotellet og her oplevede vi for første gang kinesernes glæde over pynt i mange farver. De havde nemlig ikke pillet *julepynten* ned endnu.

Her fik vi ærter, oksekød, fisk, svinekød i sur- / sød-sovs, bananskiver overtrukket med varm karamel og som skulle dypes i en skål vand for at få karamellen til at størkne og til sidst en æggesuppe med majs (fy-da-føj).

Efter maden skulle vi lige prøve noget kinesisk brændevin lavet af hirse og med en alkoholvolumenprocent på 56. Det smagte ad h. til. Bagefter gik vi tilbage til hotellet og fik vekslet nogle dollars til Yuan (¥) og fortrak til vores respektive værelser.

Nej, vi gjorde ej. Helene og jeg mødtes med Henrik nede i baren for at få en enkelt whisky inden sengetid.

Det blev til en nøje afmålt Glen Fiddich til 26 ¥.

Dag 3 - Beijing

Op klokken 7:00 og ned og få morgenmad. Vestlig morgenmad - heldigvis. For godt nok smager kinesisk mad ganske interessant, men når man er morgentræt og morgensur og hvad man nu er om morgenen, så er det altså rarest med noget, der ikke er alt for eksotisk.

Hotellens morgenbuffet bestod af scrambled eggs (hvad det så end hedder på dansk), tynde skiver kogt skinke, kartofler i terninger, ristede pølser, toast, boller, smør, ost, marmelade, frugt, pasta, rissuppe, juice, te og kaffe. Ganske udmærket, men mellem mig og læseren af denne dagbog, så synes jeg altså, at briterne er noget bedre til det der med morgenmad.

Dagens første mål var Lama-templet *Yonghegong (Templet for Fred og Harmoni)* fra 1694, som er et tibetansk-budistisk tempel, der tilhører *Den Gule Sekt*.

Templet var som de øvrige, vi var rundt og se, meget flot og de høje dørtrin skulle forhindre onde ånder (og skidt gående turister) i at trænge ind.

De forskellige under-templer var udsmykket med Buddha-statuer og levende lama'er og munke.

I "Templet for Lovens Hjul" (*Falun*) var templets indbyggere i gang med at messe i anledning af den sidste *Panchen Lama's* 10 års dødsdag. Så det var meget godt ramt, at vi lige fik det med.

Det bageste tempel - "*Pavillon for 10.000 Lykker*" (*Wanfu*) - husede Kinas største Buddha-statue - en 26 meter høj Maitreya-Buddha, skåret ud af ét stykke hvidt sandaltræ. Da vi fik det at vide, blev der en mumlen og en diskuterer om, hvorvidt det er dét, man laver sandaler af.

Af en eller anden mystisk grund havde man i sin tid valgt først at bygge templet *efter* at statuen var kørt i stilling. Det fatter man jo ikke!

Næste stop var en teknisk skole, hvor man - hvis man opfyldte visse kriterier - kunne blive

uddannet til stuepige, kok, turistguide, skribent, frisør, fotograf og et par andre ting.

Blandt kriterierne var, at man skulle bo inden for en vis radius fra skolen, så man ikke kom for sent til undervisningen, man skulle være pæn af udseende, piger skulle være over 1,6 meter og drenge over 1,7 meter.

Vi var inde i et auditorium for at se en kok lave kylling i sød sovs.

Det foregik kort fortalt ved at tage nogle kyllingestykker, dyppe dem i en dej af æg og mel, frittere dem og overhælde dem med en sovs af ketchup, eddike, vand og salt.

"Opskriften findes på tekst-tv side 758", lød det vittigt nede fra en af de bagerste rækker, da han var ved at være færdig med maden. Den var go'.

Det smagte i øvrigt mæægtigt godt.

Så fik vi frokost. Det var ikke lige så godt, som kokkens mad, men det kunne spises.

Dernæst gik turen mod *Himlens Tempel*, som var stedet, hvor kejseren en gang om året, gik til fra *Den Forbudte By* for at bede om god høst hos de overordnede.

Vi startede ved syd-porten og kom først til *Det Runde Alter*, der var opbygget af 3 marmorterrasser, som repræsenterede henholdsvis, *jorden, Kejseren og Himlen*.

Herefter fortsatte vi til *Den Kejserlige Himmelhvelving*, som var omgivet af den 5 meter høje *Ekkomur*, hvor man ligesom i *St. Paul's Cathedral* i London kan tale med hinanden fra hver sin "side" af muren.

Det lykkedes da også for Jan og Stefan, som prøvede at stå 10 meter fra hinanden og råbe lige så højt de kunne: "Hej, ka' du høre mig?". Det gik vist godt igennem.

Til slut kom vi til *Templet for Bøn om God Høst*, som var et 38 meter højt tempel med 3-delt kegleformet tag, der oprindeligt havde været henholdsvis *grønt, gult* og *blåt* som symbol på *jorden, kejseren* og *himlen*, men som nu udelukkende var blå.

Da vi skulle til at forlade templet manglede der lige pludselig to af deltagerne.

Det første kvarters tid gik med at finde ud af *hvem*, det egentlig var, vi manglede.

Det viste sig at være Jørgen og Judy, som havde opfattet det sådan, at vi skulle mødes nede ved bussen, så der stod de pænt og ventede på resten af os, da vi en halv time senere kom ned til bussen med Marianne efterladt i templet for at lede efter dem.

Michael kunne imidlertid ringe til hende via mobiltelefon.

Så skulle vi på *Hongqiao-marked* og prutte. Det var et tre-etagers marked med alt, hvad man kunne tænke sig: elektronik, tekstil, tøj, smykker, møbler, nipsting, antikviteter og en masse andet.

Helene lagde hårdt ud med at finde et gult etui til sin telefon. Det forlangte konen bag desken 45 ¥ for og det lykkedes kun Helene at få prisen ned på 35 ¥. Hun havde vist opfattet startprisen som 75 ¥ og det ærgede hende resten af turen, at hun ikke var gået længere ned i pris.

Så blev det min tur til at handle. Jeg fik øje på en 5 mW laser-pointer i "kuglepen-format", som man herhjemme nem kan risikere at skulle slippe flere hundrede kroner for.

Den startede med at koste 120 ¥, men jeg fik den snakket ned på 85 ¥. Konen, der solgte mig den fik mig også overbevist om, at jeg simpelthen var *nødt* til at købe 100 ekstra batterier med til den. Dem skulle jeg så give 60 ¥ for. (de koster ca. 20 kroner stykket herhjemme).

I alt kom jeg af med 140 ¥ - min første kinesiske handel.

Nu skulle vi så opleve kinesernes entusiasme for fugle. Vi skulle på *fuglemarkedet*.

Jeg tænker, det må have været en sand *Skærsild* for dyre-aktivister (og for dyrene) og det var da også ret rystende, at se hvordan dyrene blev behandlet: 100 gråspurve pakket i

små trækasser, fisk i vandfåde uden ilttilførsel, katte i bure, de kun lige akkurat kunne være i.

Rystede og rystende (det sidste på grund af den kolde blæst) kørte vi hjem til hotellet, hvor jeg fik lejlighed til at få et dejlig varmt karbad, inden vi skulle have aftensmad og i operaen.

Aftensmaden var ok. Vi fik blandt andet noget, som jeg var stensikker på var rå kartoffelskiver dyppet i ananassaft. Det var det bare ikke.

Vi fik at vide, at det var rødder fra lotusplanten; så sådan smager de altså.

Hvad operaen angår: øh, ja. Det var højt og larmende og det var ... specielt. Jeg må nok erkende, at jeg foretrækker vestlig opera frem for den kinesiske.

Da vi var kommet tilbage til hotellet og Helene og jeg ikke *helt* var i hopla til at gå i seng og sove, blev vi enige om at gå ned og forstyre Michael og høre ham ad, om han ville med ned i baren og drikke nogle bajere.

Den var han helt med på men foreslog, at vi skulle tage ned i byen i stedet, da en 33 cl øl på hotellets bar kostede 40 ¥.

På den lokale bar gav vi 4 ¥ for 64 cl.

Det var i øvrigt meget hyggeligt og interessant at få snakket lidt med Michael om forskellene på den kinesiske og den vestlige kultur.

Dag 4 - Beijing

I dag skulle vi køre i en anden bus, fordi den, vi hidtil havde kørt i, skulle til eftersyn. (Jeg vil tro, at noget af det første, der bliver slidt i et kinesisk køretøj, er *hornet*.)

Vi startede med at kigge på et kinesisk sygehus.

'Kineserne indtager en masse magiske urter og bliver derfor aldrig syge, men hvis én af dem alligevel bliver det, går han / hun hen til sin læge, som skriver en recept - eller nærmere: en *opskrift*, som vedkommende slæber med hen på sygehuset, hvor en "apoteker" finder ingredienserne frem til pågældende patient, som så går hjem og laver et *afkog* af disse og drikker det.... og bliver rask... måske.'

'Teorien bag det hele er, at mennesket gennemstrømmes af nogle *energier* (dem fandt jeg senere på vores besøg på et andet urtecenter ud af var det samme som *elektrisk strøm*), som er styret af *yin* og *yang* - altså "det mørke, onde, destruktive, kolde" henholdsvis "det gode, lyse, varme, etc." Har man således *høfeber*, skyldes det ikke, at der dannes et stof, der hedder *histamin*, som irriterer slimhinderne og får dem til at svulme op og at man derfor nyser og bliver tæt i næsen. Nej, det skyldes simpelthen, at der ikke er den rette balance mellem *yin* og *yang* i kroppen.

Det skal *ikke* kurreres med *antihistamin*, som vi går og tror i vesten, men med et afkog af urter, som man henter på sygehuset.'

Whatever, det sygehus var nu altså ikke lige min kop urtete. Oppe på 1.-etagen var der behandling med *akkupunktur* og de patienter, der var indlagt lå bare smidt hen på nogle gamle tæpper og alt var i det hele taget ganske uhygiejnisk.

Der var også en fæl stank af et eller andet brændt, der mest af alt kunne lede tankerne hen på et eller andet opiumsagtig bedøvelsesrøgelse. De fleste på holdet virkede da også *ret* interesseret i at få at vide, hvad det var for noget "sjov tobak", de gik og røg, men vi fik bare at vide, at det var "medicin".

Fuldstændig *skæve* af "medicin" fik vi os selv slæbt ud til bussen og turen gik hen til *naboskabskomitéen*.

Naboskabskomitéen var en komité, der havde til formål, at sørge for, at folk betalte deres husleje til tiden og at give dem lov til at gifte sig, blive skilt, få *barn* og så videre.

Også her kunne vi købe souvenirs - så det gjorde vi.

Så skulle vi i børnehaven. Det var ellers kun børn mellem 2 og 6 år, der kom der, men det skulle vi åbenbart også.

Det var meget sjovt at se de små forkælede børn rende og lege i gården og der gik ikke mange minutter, før vi alle var budt op til dans.

Efter dansen blev vi bedt om at synge en sang for børnene og det gjorde vi så.

Jeg *tror* nok, at de fleste af os sang "Se den lille kattekillling" og da vi havde gjort det, sang børnene "Mester Jakob" for os - på kinesisk og vi stemte i på dansk. Det var det man kalder kulturudveksling.

Under vores besøg i børnehaven må jeg nok konkludere, at kinesisk nok ikke er så svært endda. Selv nogle af de små børn kunne faktisk snakke det flydende.

Så gik turen til en *hutong* i nærheden af *naboskabskomitéen*. Her skulle vi besøge en af de lokale for at se, hvordan de egentlig bor.

Kinesere bor *ikke* i huse men i *hutonger* og hutongen, som var meget lille i forhold til vore vante standarder, mindede mest af alt om en af de huler, vi plejede at bygge ude i skoven, dengang jeg var lille; men vi fik at vide, at der faktisk havde boet en familie med 9 børn her.

Nu var det kun enken der boede her og vi blev pænt budt ind - et par stykker ad gangen.

Der var i midlertid en af rejsedeltagerne, der havde bemærket, at der var en kinesisk mand med et par fotografiapparater, der havde fulgt efter os fra børnehaven og som nu gik og tog billeder af os. Hvad pokker ville han?

Jo, han var simpelthen ved at skrive en artikel til et kinesisk tidsskrift om, hvad vestlænderne mente om *hutonger*.

Gad vide om dette var endnu et udslag af kommunismens overflødighedshorn af unyttige ting eller om der virkelig var et fornuftigt formål med dette?

Da vi kom tilbage til vores bus, var vores chauffør forsvundet. Han havde bare forladt os.

Grebet af panik - eller hvad vi nu var grebet af - forsøgte vi at komme *ind* i bussen på en eller anden måde.

Michael - som tilsyneladende havde excelleret i det der med at komme ind i busser - fandt hurtigt ud af, at buschaufføren (som havde sagt, at vi roligt kunne lade vores tasker ligge i bussen, fordi han ville låse den) havde ladet sidevinduet stå på klem, så han kunne nå kontakten til at åbne den pneumatiske dør.

Det viste sig imidlertid, at han havde været så udspekuleret, at låse døren - som han havde lovet os.

Men det skulle sørme heller ikke tage Niels ret lang tid, at finde ud af, at chaufføren havde sat sine nøgler tilbage i ratlåsen - gennem sidevinduet - og med dem fik vi låst døren op.

Det var *lige* ved at lykkes os at bryde ind i vores bus, da chaufføren kom slendrende tilbage med hånden fuld af en sodavand, som han åbenbart lige havde været henne og købe.

Så kunne vi endelig komme ind i bussen - til vores tasker - og vi satte kurs mod den restaurant, hvor vi skulle have frokost.

Maden var vist meget god - ligesom den tidligere havde været på turen og jeg kan specielt huske, at vi fik noget med nogle peberkorn i, som man blev lam i munden af at spise.

Nu sagde jeg "lam i munden", men faktisk blev man kun *bedøvet* i munden af at spise dem og vi fik forklaret, at de bliver spist meget i områder af Kina, hvor de spiser meget krydret mad og ved at blande dem i maden "brænder" den ikke så meget i munden.

Efter maden skulle vi så på "tehus" - noget, der minder om den vestlige verdens "caféer" bortset fra, at her drikker man ikke kaffe men - hvor underligt det end måtte lyde - *te*.

Til jasminteen fik vi serveret rosiner, tørrede bananer, blommer og en slags *chips*.

Det egentlige formål med at gå på *tehus* var underholdningen, som bedst kan sammenlignes med vores "stand-up comic" - bare på kinesisk og med en humor, der ligger langt under den '*sorte*' af slagsen.

Den første "sketch" handlede om en pige, der havde mistet sin elskede og kineseren, der opførte den stod faktisk bare og gjorde, som om han vrælede, mens en anden sad nede på gulvet og lavede *lyden* til.

Nu har jeg - hvis jeg selv skal sige det - en meget alsidig humoristisk sans - men jeg kunne i modsætning til de kinesiske tilskuere, der nærmest slog sig på lårene af grin, faktisk ikke rigtigt se det vanvittigt sjove i det, så det var ikke med den helt store ærgelse, at jeg valgte, at følges med Pernille ud i gaden, vi kom fra, for at opsøge et toilet ("Den lille hutong").

Det fandt vi 100 meter henne af gaden. Et typisk (kinesisk) offentligt *lokum* uden kumme eller noget som helst. Bare en revne i gulvet.

Tilbage på tehuset: Her skulle et af de lokale bands optræde. Det bestod af en gammel, blind mand, der klippede på 3-strengt guitar i stil med en banjo, hvor *dækket* var lavet af slangeskind og en solist / percussionist, der sang og spillede på en tambourin, hvor skindet ligeledes var lavet af slangeskind.

Hvad musikken angår, må jeg sige, at den er *absolut* uden fast rytme. Den er i høj grad bygget op omkring tekstens hændelsesforløb, hvor percussionisten eksempelvis slår et par slag, når "helten kommer ridende på sin hest" eller hvor guitaristen klimper nogle toner, når "pigen plukker blomster i engen" eller sådan noget i den stil - ligesom når *John Williams* skriver musik til "Dødens gab".

Den sidste solist, vi nåede at høre, inden vi skulle videre i teksten, var en 90-årig mand uden tænder. Han forbavsede mig ved at kun-

ne tale et rimelig godt engelsk og jeg forestil-
lede mig, at han var en gammel krigsveteran
eller sådan noget. Michael fortalte mig senere,
at han mente han "bare" havde været skolelæ-
rer.

Så gik turen til "*Den Underjordiske By*" - en
underjordisk by, der blev bygget fra 1969 til -
79 af frivillige af frygt for et russisk angreb.

Inde fra en lille biks i en sidegade var der ad-
gang til det lille stykke tunnel, der var tilgæn-
gelig for offentligheden.

Damen, der fortalte os om tunnelen sagde, at
der var gravet omkring 25 kilometer tunnel,
men jeg har nu læst, at der blev bygget flere
hundrede kilometer, så man i løbet af få timer
kunne evakuere de cirka 5 millioner menne-
sker i centrum ud af Beijing.

Vi gik en lille tur på en halv kilometers penge
og startede og sluttede i en souvenirbutik,
hvor vi kunne få brugt nogle penge. Her købte
jeg 10 par spisepinde til 40 ¥.

Herefter kørte vi til en silkeforretning, hvor vi
kunne være sikre på, at det vi købte, var *rigtig*
silke. Vi kunne således heller ikke prutte om
priserne.

Butikken havde mange nydelige ting: alt lige
fra slips og skjorter til puder, tæpper og duge.

Selvom jeg nok kunne have brugt en formue
her, valgte jeg kun at købe 1½ meter silke á
65 ¥ til min mor, med dét i tankerne, at hun og
min far selv burde tage et smut herover for at
finde det, hun skulle bruge.

Hjemme på hotellet havde vi lige lidt tid til at få
skrevet nogle af de postkort, jeg inden mor-
genmaden havde hentet nede i receptionen.
Jeg så også mit snit til at få mig en Ballenti-
ne's fra vores "minibar" på værelset. 'Vi havde
jo chauffør på.'

Aftensmaden var turens suverænt ringeste.
Højdepunktet var en 'levende fisk', som stadig
lå og gispede på tallerkenen mens vi (d.v.s.
Helene, Niels og Henrik) spiste af den. Der var
René godt nok 'stået af'.

Efter "maden" skulle vi se på kinesisk akroba-
tik - sådan noget med at ballancere med tal-
lerkener på lange pinde og klæde sig ud som
drager og sådan noget.

Det første vi så, da vi kom ind af døren til te-
ateret, var en lille bod, hvor vi kunne købe
Snickers. Det gjorde vi således *straks*.

Helenes argument var, at hun skulle have no-
get til at tage den dårlige smag fra aftensma-
den og mit var, at jeg skulle have noget at spi-
se - da jeg ikke havde fået noget ordenligt til
aftensmad. Så vi "snappede lige en stak
Snickers."

Inden forestillingen havde en dame på et kas-
settebånd sagt noget i stil med ".. the audi-
ence will be deeply impressed..." ud over sa-
len og jeg havde slået fast for Helene, at
det kunne hende konen overhovedet ikke ha-
ve den fjerneste anelse om, om jeg ville blive.

Efter forestillingen måtte jeg nok erkende, at
jeg virkelig var blevet imponeret over deres
kunster og der havde kun været to *smuttere*:
Den første, hvor en pige skulle svinge rundt
med nogle vandskåle i en snor og den anden,
hvor en anden pige skulle lave nogle numre
med en slags yo-yo.

Uden for salen stod en snes sælgere klar til at
overfalde os efter forestillingen og jeg havde
allerede forinden fundet en *pibe*, som jeg ville
have fingrene i.

Den skulle jeg give 50 ¥ for og Helene havde
fundet en til 60 ¥, så vi fik lavet en rask han-
del, hvor vi gav 90 ¥ for begge.

Ude i bussen var Herman klar med sin to-
bakspung og forsøgte ihærdigt at lokke mig til
at prøve piben af med det samme - men nej.
Jeg har sat mig for, at jeg vil ryge pibe, når jeg
engang går på pension eller, når jeg er færdig
med at blive uddannet - ikke ret meget før.

Hjemme ved hotellet, blev Helene og jeg eni-
ge om, at vi hellere måtte få hentet noget me-
re rent vand til at børste tænder i og Helene
skulle også have købt noget tandpasta, da
hun havde glemt sit i Odense.

Så vi trak ned i en sidegade i nærheden af hotellet, hvor vi vidste, der var et supermarked, men det havde selvfølgelig lukket, da vi kom. Derfor måtte vi hen til en "overdækket gadesælger", hvor det lykkedes os at få skaffet noget vand, der kostede 4 ₴ for en halv liter og som skulle have været drukket senest den 23.11.98. (det sidste fandt vi selvfølgelig først ud af, da vi kom tilbage på hotelværelset)

Efter vores indkøbstur, gik vi ned til værelse 527, hvor *Knud* og *Janne Lindelof* boede (sådan havde jeg i hvert fald forstået det). Vi havde aftalt at mødes med dem på deres værelse, men der var ingen, der lukkede op.

Så måtte vi jo lige ned i receptionen for at høre om det nu var den rigtige dør, vi havde stået og hamret på og det var det selvfølgelig ikke. Det hjalp, at banke på dør 827.

Her sad vi så og hyggede os, mens vi udvekslede oplevelser, kiggede på souvenirs, drak *Gammel Dansk* og Nescafé og spiste *Dumle* et par timer inden vi gik i seng ved halv tolv-tiden.

"Så har jeg sidst i mine notater fra i dag nedfældet ordet '*lorte-pengeskab*' og jeg kan ikke præcist huske hvorfor. Jeg kan kun mindes, at jeg havde to whiskies, nogle film og nogle kontanter liggende i vores pengeskab på hotellet - og at kodelåsen ikke altid lige ville som jeg ville."

Dag 5 - Beijing

Langt om længe var det blevet tid til at opleve *Den Forbudte By*.

Vi startede med at blive smidt af bussen syd for *Den Himmelske Freds Plads* og gik langs vestsiden op til "byen".

Det var desværre ikke muligt at komme ind på *fredspladsen*, da der var en større sanering i gang. Den 1. oktober i år er det nemlig præcis 50 år siden, at Mao havde proklameret *folke-republikken*. Jeg fik dog alligevel taget et par billeder af *maosoleum* og *Folkets Store Hus*.

Maosoleum er en kinesisk pyramide - lige bortset fra, at det hverken er pyramideformet eller huser en *Farao*. Det huser derimod en balsameret voksfigur, der skulle forestille *Mao Zedong*. Og så er det stort ligesom pyramiderne og de fleste andre ting i Kina.

Folkets Store Hus er faktisk en kinesisk efterligning af Christiansborg, bortset fra, at det er lidt større. Det har blandt andet en konferencsal, der kan rumme 10.000 mennesker på én gang og en banketsal, der kan bespise 5.000 gæster på én gang. Hver provins i Kina har fået opkaldt en mødesal efter sig og har selv dekoreret den.

Så kom vi op til *Den Himmelske Freds Port*, der fører ind til *Den Forbudte By* og efter at have taget et par billeder af 'formandens' portræt skulle vi op på 'porten' og stå og nyde udsigten over *Den Himmelske Freds Plads* (som jo var sat til med gravkøer, byggekraner og håndværkere).

Se, det var jo lidt af en oplevelse. Ikke så meget udsigten som optrapningen hertil; der var nemlig nogle bestemte ting, der skulle overholdes, for at man kunne få lov til at komme derop:

Man måtte for det første ikke have nogen tasker på sig - heller ikke bæltetasker.

For det andet skulle man se "ordentlig" ud, d.v.s. have "pænt" tøj på og være velsoigneret.

Hunde var selvfølgelig ikke tilladt.

Og så måtte man ikke tygge på tyggegummi!

Da vi havde efterladt vores tasker hos Michael, der blev og passede på dem, skulle vi tjekkes for bæltetasker og igennem en metal-detektor og så kunne vi gå derop.

Efter at være kommet helskinnet ned igen uden at være blevet pågrebet i at have hænderne i lommen, i at hoste, bande eller snøfte vendte vi næserne mod *Den Forbudte By*.

Vi kom heldigvis hele ind i byen uden at få hugget hovedet af, som det ville have været sket i gamle dage.

Byen var ganske imponerende og så enorm, at det var meget svært at tage nogle ordenlige billeder. Med en udstrækning på omkring 1 gang 3/4 kilometer og med over 9.000 rum havde den efter sigende huset ikke mindre end 6.300 kokke, der i år 1425 kunne 'fordærve' maden til 10 - 15.000 mennesker og 19 år senere til over 70.000!

Her kunne vi så gå og skue udover de gigantiske pladser og føle os kejserlige i den kolde vind, som kun solen og vores varme påklædning kunne kompensere for.

På vej ind mod et af byens paladser, hvor kejser *Puyi* (ham fra filmen "*Den sidste kejser*") havde kørt rundt på cykel, da han var lille, fandt vi en kinesisk *fast food*-restaurant, hvor vi kunne købe en kop kaffe. Så efter, at vi var blevet enige om, at der vist godt kunne blive tid til en lille kaffepause, styrtede vi allesammen derind for at købe kaffe.

Jeg stod heldigvis ikke først i køen, og nåede lige at ændre købet til 2 Snickers, da jeg så, hvad det var for noget kaffe. Det var sådan noget beigefarvet pulver, der blev rørt op i varmt vand og der var vist både fløde og sukker og det hele i. Jeg kunne også forstå på dem, der havde købt det, at det vist ikke lige var noget *hit*.

Turen endte i den nordlige del af byen, hvor der var anlagt en park, som vi fik lov til at gå rundt i på egen hånd. Herefter skulle vi køre hen til en restaurant i *Beihai Park* og have noget at spise.

Efter at have indtaget den sædvanlige menu bestående af grøntsager, ris, suppe, kødretter og fisk gik turen til kulbjerget (*Jingshan*), hvor kejser *Puyi* hængte sig selv i 1644, da *manchurerne* indtog byen.

Herfra var der en meget flot udsigt over *Den Forbudte By*, men ærgeligt nok var der temmelig diset og solen stod i syd, så også her vakte fotograferingen en del bøvl.

Så skulle vi hen og se til *Confucius* eller *Kong Futzi* eller *Konfutse* eller hvad man nu vælger at kalde ham.

Konfutse er, såvidt jeg har fattet det, Kinas svar på *Emma Gad*, og har lagt navn til *Konfucianismen*, som efterhånden atter er ved at vinde indpas i Kina efter at have været i unåde hos Mao.

Inde i *De Store Præstationers Sal* (*Daqingdian*) var der 4 lokale koner, der spillede et par numre på følgende fire kinesiske instrumenter:

- *Sheng*, som også kaldes for *Kinesisk mundorgel*, har form som et græskar med et messingmundstykke ud af siden og med bambuspiber ned igennem toppen. Med flere tusind år på bagen er det et af Kinas ældste instrumenter.
- *Xun* (*Hsun*, *Hsuan*), som er en lille æggeformet fløjte af ler. Man blæser i den, ligesom man blæser i en flaske og den blev i gamle dage brugt til at spille *Ya-yueh*-musik - eller *Confuciansk* musik.
- *Gu Zheng*, der er en kinesisk citer, der kan dateres tilbage til godt 250 år før vor tidsregning. Strengene, som spænder over 3-4 oktaver, var oprindeligt lavet af silke og de kan enten knipses med fingrene eller anslås med køller.
- *Kinesisk klokkespil*, som jeg ikke umiddelbart har kunnet finde nogen oplysning om. Det var lavet af 12 lukkede metalrør hængt op i et meterhøjt stativ og blev anslået med trækøller.

Jeg havde allerede under forestillingen sat mig for, at jeg skulle have fingrene i en *Xun* og kort før bussen kørte, blev Michael og jeg enige om, at det nok var bedst at købe den på stedet, da han ikke havde set sådan en andre steder.

Jeg betalte derfor 300 ¥ uden nogen form for prutteri.

Så kørte vi hen til *Silkemarkedet* (*Xiushui*), som egentlig ikke havde forfærdelig meget med silke at gøre, men som var over 200 små boder, hvor man kunne købe alt mellem himmel og jord til en fornuftig pris - hvis man forstod at *prutte*.

Kort tid før vi ankom, fik vi at vide, at vi sagtens kunne starte med at gå 1/3 ned i pris og at der ikke var nogen garanti for varernes kvalitet og oprindelse.

De første, der mødte os da vi stod ud af bussen, var fattige folk, der tiggede om penge og jamrende mødre, der kom og viste os deres børn, mens de pegede ned i munden på dem.

Det var selvfølgelig ikke særlig spændende at se, men omvendt kunne vi heller ikke være sikre på, om de *virkelig* var i nød, eller om deres tiggeri kun havde til formål at give lidt ekstra penge til "hutong-holdning". Vi havde nemlig også fået at vide, at mange af sælgerne på *silkemarkedet*, var *meget* højt lønnede i forhold til kinesiske standarder.

Henne ved boderne kom der også adskillelige folk luskende hen til os og spurgte med dæmpede stemmer "CD music?" eller "CD-ROM?".

Hmm, software-piraterne har altså også indtaget Kina.

Det første vi fik øjnene på var nogle Gore-Tex®-jakker af mærket *The North Face*, som er kendt for at lave telte og trekking-udstyr og som man herhjemme kan få lov til at betale flere tusinde kroner for.

Da Helene, Henrik og jeg havde inspiceret dem nøje, forhørte jeg mig om prisen: 480 ¥ stykket.

Efter at stået og pruttet et stykke tid fik vi prisen ned på 400 ¥ for to - altså 160 kroner stykket!

Helene fik en blå og jeg fik en sort og skulle det ske, at det ikke var den "ægte vare", ville vi ikke have sat mere end 160 kroner til på dem.

Og så troede jeg, at jeg skulle have mit fotografiapparat stjålet; for bedst som vi stod der og handlede mærkede jeg lige pludselig én, der gik hurtigt forbi mig, så fotografiapparatet, der hang over min venstre skulder var ved at blive revet med.

Hurtig som *Lucky Luke* greb jeg om kameraet og var klar til at dele en "løs" ud til venstre, men det viste sig bare at være en ældre mand, som også passede boden, der skulle ind bag ved i meget høj fart.

Han smilte undskyldende til mig og klappede mig på skulderen og jeg annullerede kampstillingen og fik mig hidset ned igen og alt var godt igen.

Så var det blevet Henriks tur til at handle. Han fandt nogle Gore-Tex®-handsker, som startede med at koste 90 ¥ per styk og da han ikke kunne få prisen langt nok ned, gik vi videre.

10 meter længere henne ad "gaden" faldt jeg over nogle slips med *cartoons* på (nej, ikke bandet 'Cartoons', men dem fra fjernsynet) og jeg fik mig handlet ned fra 45 ¥ stykket til 3 for 75 ¥. Jeg tror heller ikke at ham gutten, vi handlede med havde 'rent ris i posen', fordi han hele handlen igennem gik rundt med blikket ned i jorden mens han nynnede et eller andet på kinesisk. Whatever; 'de er mærkelige de kinesere'.

Selvfølgelig fandt vi få meter senere endnu en bod, der solgte Gore-Tex®-handsker og denne gang fik Helene og Henrik handlet sig fra 85 ¥ stykket ned til 2 par for 80 ¥.

Henne i bussen foreslog Michael, at vi kunne besøge et center for traditionel kinesisk urtemedicin og behandling; det var vi helt indforståede med.

På urte-centeret startede vi med at blive stoppet ind i et klasselokale og fik serveret en kop yasmin-te (hver).

Derefter kom vores "lærer" ind. En lille storsmilende kineser med hvid kittel og store briller. Indbegrebet af en *kineser*.

Han startede med at vise os nogle kinesiske medikamenter, blandt andet *Ginseng-rødder*, skiveskårne *gevirer* fra rådyr og nogle rødder, der lignede larver.

Så bød vi velkommen til en eller anden "jedi-master", som havde havde 'fundet sig selv' eller sådan noget.

Han startede med at vise, hvordan han beherskede sig selv ved at tage en fase- og en nulleder fra stikkontakten i hver hånd og lade strømmen løbe igennem sig mens en assistent kørte en polsøger hen over huden på ham og fik den til at lyse. (Han lignede altså også en, der for længst havde taget skade af det!)

Dernæst fortalte vores lærer, at ved at holde hinanden i hånden (inklusive "jedi-masteren" med stikkontakten) og slappe af kunne vi mærke vores "indre energier" strømme til og fra dem, vi holdt i hånden. Og tro det eller ej det kunne vi virkelig mærke! (Helt vildt, mand!)

Nej, gu' var det ej "helt vildt". Det var ganske elementær elektrofysik og her er regnskabet:

- cirka 25 personer holder hinanden i hånden, startende og sluttende med en, der har fat i hhv. en fase- og en nulleder - altså en elektrisk *serieforbindelse*.
- Spændingsfaldet over alle 25 mand er 230 VAC.
- Hver person udgør en modstand af cirka 1 MΩ.
- Der løber en strøm på $(230 / 25 \cdot 10^{-6})$ 9,2 μA gennem hver person, hvilket er ganske lidt.

Den lille strøm kan altså mærkes i fingrene og har intet med overnaturlig kinesisk magi at gøre.

Til sidst blev vi præsenteret for nogle folk, som kunne fortælle noget om ens helbredstilstand ved at måle ens puls og kigge på ens tunge og hænder (suk!).

De af os, der ville, kunne få foretaget en sådan helbredsundersøgelse helt gratis, så det ville de fleste af os. Det var bare ikke alle, der nåede at komme for.

Mens Henrik blev helbredsundersøgt sad jeg og skulle oversætte fra engelsk til dansk og "lægens" konklusion var, at Henrik havde nogle dårlige *nyrer* - et eller andet skulle der jo være galt. Så lægen anbefalede ham at købe to flasker af en eller anden eliksir, som kostede 420 ¥ per flaske og han var efter min mening også lige lovlig hurtig til at regne prisen om i dollars.

Mens jeg strengte mig an for ikke at bryde ud i kraftig latter, forklarede jeg "lægen", at Henrik ikke var interesseret i at købe hans "medicin". Det kunne han godt nok ikke forstå, så han foreslog, at Henrik kunne nøjes med én flaske.

Stadig uden interesse gik Henrik og jeg med store skridt ud af døren, for det var bare for meget af det gode.

Vi blev enige om at foreslå Marianne, at det måske ikke var så heldigt at besøge sådan et sted igen og blive bragt i den pinlige situation, at få stillet en diagnose, for derefter at afslå, hvad kineserne betragtede som *seriøs* medicin, men som vi som danskere mest kunne betragte som 'alternativ behandling'.

Aftensmaden foregik på en stor, flot restaurant i et hotel. Her fik vi - udover de sædvanlige retter - hirsebrændevin til desert. Føj.

Efter at være kommet tilbage til hotellet og efter at have haft Helenes nye Gore-Tex®-jakke under vandhanen for at se om den var vandtæt, gik Helene i seng og jeg ned i baren, hvor jeg skulle mødes med Henrik.

Her sad vi så og drak et par *Johnny Walker - Black Label* og en *Chivas Regal* (de havde vist kun *blended whisky* på hotellet) til 50 ¥ stykket og så dukkede Stefan, Jan, Marianne, Anne Mari og Torben også op og vi "hang lidt ud".

Der gik dog ikke særlig lang tid, før det kun var Stefan, Jan, Henrik og mig, der var tilbage og vi tog en fadøl og gik ind i karaoke-salen, hvor vi sad "helt Palle" og spillede *Meier*.

Lidt senere kom der nogle kinesiske piger, men, da Stefan prøvede at byde en af dem op til dans, gik han forgæves og så måtte han jo danse selv.

Dag 6 - Beijin / Badaling

Gaaaaaaab. Vi blev vækket allerede klokken 6:00, for vi skulle ud og vade på muren. Ikke en hvilken som helst mur, men *MUREN!* og det var jo helt vildt fedt!

Vi skulle ikke det sted hen, som var opgivet i vores oprindelige rejseprogram, for Marianne fortalte, at der af og til var bøvl med svævebanen og at man derfor kunne risikere slet ikke at kunne komme op til muren. Hun havde i stedet valgt at lægge ruten op til *Badaling*.

På vejen derop besøgte vi en cloisonné-fabrik - en emaljefabrik, hvor metalstrimler limes fast på overfladen af emaljevaren.

Her startede vi med at se, hvordan en kvindelig arbejder med en månedsløn på 700 ¥ sad og formede og limede kobberstrimler på kobbervaser.

Derfra fortsatte vi over i *maleriet*, hvor 3 mand sad og malede vaserne i flotte mønstre og farver - et ganske imponerende stykke pillearbejde.

Så så vi hvordan de "rå" kobbervaser blev poleret af en mandlig arbejder. Der var en meget høj luftfugtighed derinde, så jeg skyndte mig at tage et billede og gik ud igen - af hensyn til fotografiapparatet.

Sidst men ikke mindst: *souvenirbutikken*.

Det var virkelig fascinerende at se alle de ting, man kunne købe.

En 2 meter høj kobbervase til 244.000 ¥, bornholmerure, vaser, skåle, spisepinde, modelskibe og alt mulig andet. Her kunne man nemt gå amok med sine penge.

Jeg endte med at købe et sæt spisepinde til eget brug til en pris af 35 ¥ og et sæt kaligrafipensler til Jespers fødselsdag til 145 ¥.

Og så var det endelig blevet tid til at sætte kurs mod *muren*.

Det tog cirka en times tid at komme til *Badaling*, som var vores udgangspunkt og Helene

havde givet sit samtykke til at jeg måtte følges med Henrik.

Situationen var nemlig den, at vi havde 1½ time, inden vi igen skulle mødes og at vi skulle temmelig langt ud ad muren for at komme fri af de mange turister for at tage nogle turist-fri billeder. Så Henrik og jeg var blevet enige om at vi ville prøve at komme så langt som mulig på tre kvarter og altså gå så hurtigt, det var os muligt.

De første par minutter af vores kostbare tid brugte vi på at finde ud af, om vi skulle gå til højre eller venstre. Vi valgte at gå mod venstre, da der var færrest turister ad den vej.

Efter at have forceret den første stejle trappe på muren kom vi forbi en bod, hvor vi kunne købe vand og sodavand. Af nysgerrighed spurgte Henrik, hvad en halv liter vand kostede. 30 kinesiske "bops" og da vi smågrinende gik videre kom manden løbende efter os og råbte "wait, 10 yuan! 10 yuan!". Det blev vores grin ikke mindre af.

Og så stod der lige pludselig en udlejningskamel midt i det hele.

Det var virkelig imponerende at gå der på muren og se milevidt omkring og se hvordan den bugtede sig derudaf.

Den restaurerede del af muren endte ved et vagttårn efter en god kilometers forløb og fortsatte derfra som murbrokker. Det passede også cirka med små tre kvarters gang.

På tilbagevejen blev vi mødt af en af de "fattige", som gik og tiggede. Henrik gav ham et par yuan og ville tage et billede af ham, men den fattige afslog og forlangte 10 yuan for at blive fotograferet. Så ku' det sgu også være det samme.

Lidt senere blev vi overfaldet af endnu en sælger, som denne gang ville sælge os en billedbog med motiver fra muren. Den vakte straks Henriks interesse og sælgeren startede med at forlange 85 ¥ for den.

Jeg hoppede med på vognen og vi fik os pruttet ned til 80 ¥ for 2 bøger; det syntes vi selv var helt godt.

Henne ved næste udkigstårn stod en dame og solgte akkurat samme bog men startede med at forlange 30 ¥!

[.....]!!!!* (her ville helt klart have stået et meget voldsomt udtryk, hvis dagbogen var forbeholdt mig selv)

Der skulle heller ikke gå ret lang tid før Henrik igen havde fundet noget, han kunne bruge. Denne gang var det nogle håndmalede kaligrafitegninger af muren.

Den gamle mand, der solgte dem forlangte 30 ¥ for ét og Henrik endte med at få det for 10 ¥.

Da vi var kommet to skridt videre kom den gamle mand hen til mig og tilbød mig ét til 5 ¥. Jeg havde ellers holdt mig *helt* ude af diskussionen.

Nu syntes Henrik og jeg, at vi var blevet røvrendt nok for i dag, så uden videre kommentarer til dét satte vi næsen mod vores mødested, hvor der (selvfølgelig) også var souvenirbutikker. Her skulle Henriks virkelige evner til at lave en ordenlig handel komme til sin ret.

Det var så praktisk, at de sælgende stod inde i små boder med desken ude foran dem, så vi vidste, hvor vi havde dem. På den måde kunne vi gå i ro og mag og *overbeglo* deres varer med god samvittighed uden, at de kom rendende efter os.

Henrik startede med at udse sig en slags kinesisk fez (altså en hat), som han absolut ville have. Prisen startede ved 35 ¥ og sluttede ved 11 ¥.

Lidt efter fandt han en "traditionel kinesisk stråhat" og her startede prisen på 65 ¥ og sluttede ved kun 15 ¥!

Så havde jeg håbet på at kunne gøre en god handel, for lige inden vi gik, tabte manden i boden en hat ned på jorden - altså uden for boden. Han råbte et eller andet på kinesisk til mig (jeg vil tro, han har råbt: "hej, du der. Gider du lige samle den hat op!") og jeg vendte mig om og samlede hatten op.

Så fik jeg lige et lyst indfald og råbte tilbage til manden: "one dollar! one dollar!".

Da bemærkningen tilsyneladende ikke faldt i god jord, måtte jeg se mig nødsaget til at give ham hatten - uden beregning.

Efter muren skulle vi igen have noget at spise. Vejen derned var ganske flot og vi fik at vide, at den netop var blevet færdig 2 måneder forinden.

Fra restuaranten, hvor vi indtog vores mad, var der en smuk udsigt over en stor sø, der tjente som vandreservoir for Beijing.

Inden vi kom til vores næste destination - *Ming-gravene* - gjorde vi stop ved en lokal landsby. Her besøgte vi en lille tre-længet hutong, der udover et par høns havde en gammel gås, der havde ondt i nakken.

Vi fik at vide, at sønnen i huset havde været syg og at det var skik og brug, at man bed en gås i nakken for at blive rask. Det havde han så gjort, men gåsen var ikke død af det, som de havde regnet med og derfor gik den rundt med hold i nakken.

Efter landsbyen kørte vi til den ældste og største af de 13 *Ming-grave*, hvor 13 af *Ming-dynastiets* 16 kejsere ligger begravet: *Changling-* graven, hvor kejser *Yongle* ligger begravet.

Her findes også kinas største trækonstruktion - *Ling'endian* (Hallen for Ofringer til Forfædrenes Gunst), som er en næsten 2000 m² stor hal.

De 13 grave ligger syd for en lille gruppe bjerge. Kineserne mener nemlig, at de onde ånder kommer nordfra og kan således ikke komme ind på gravstederne, da bjergene beskytter dem.

Bagefter kørte vi over til en urestaureret gravplads (*Deling*), som man ikke umiddelbart kunne komme ind på. Uden for graven stod der nemlig en vagt eller portner, som kun havde til formål at sørge for, at graven ikke blev overrendt af turister.

Efter at være blevet bestukket og overtalt af Michael og vores chauffør lukkede han os ind. Jeg synes faktisk, det var *mere* spændende at

se den urestaurerede grav end den restaure-
rede. og mange af tingene, var stadig intakte.

Herfra kørte vi sydpå til *Åndealléen*, som var
en halvanden kilometer lang allé flankeret af
36 stenfigurer, der hver især skulle symbolise-
re noget bestemt.

Kamelerne symboliserede kejserens tunge
byrde, *løverne* den kejserlige ophøjede vær-
dighed, *skilpadden* et langt liv og så videre.

Alléen var ikke helt lige, som det var vist på
oversigtskortet ved indgangen. Omtrent halv-
vejs slog den et knæk og hvorfor mon? Jo,
selvfølgelig på grund af ånderne, der tilsyne-
ladende også kun kunne bevæge sig i lige
linje.

Når en kejser døde blev han båret fra den
Forbudte By, op gennem *Åndealléen* og op til
sin grav, hvor han blev jordet sammen med
sine koner og nogle af sine tjenestefolk.

Fra *Åndealléen* kørte vi som følge af vores
forslag *direkte* til restauranten, hvor vi skulle
indtage vores aftensmad. Så kunne vi nemlig
spare først at skulle hjem på hotellet, vente
der en halv time for så at køre til restauranten.

På restauranten på *New Ark Hotel* fik vi turens
nok bedste betjening og Herman faldt pladask
for en af de kinesiske tjenere, der viste ham,
hvordan han skulle betjene spisepindene kor-
rekt og gav hende en dollar i drikkepenge. Vi
havde en tjener på hver hånd og der blev
hverken sparet på *øl* eller *cola* - sådan som vi
havde oplevet det på flere af de andre restau-
ranter; og maden var i øvrigt også ganske
udmærket.

Dag 7 - Beijing

I dag var der 7 af os, der blev vækket allerede klokken 6:45. Vi skulle nemlig gå en lille morgentur op til *Himlens Tempel Park*, hvor vi skulle opleve kineserne som aktive morgenmennesker.

Ved indgangen til parken skulle vi betale entre, fordi vi var udlændinge. Kineserne havde fri adgang.

Inde i parken var der folk i alle aldre, der samledes for at danse, jogge, lave *tai chi* eller *qigong* og det var ganske imponerende at se, hvordan selv de gamle kunne balancere og sno sig.

Klokken 8:30 fik vi lige pludselig travlt med at komme tilbage til hotellet, så vi kunne nå at få morgenmad inden restauranten lukkede klokken 9. Men vi nåede det.

Dagen i dag havde vi til vores egen disposition og jeg havde indgået en aftale om at følges med Helene og Henrik rundt i Beijing, hvor vi skulle have købt forskellige souvenirs.

Jeg havde sat mig for, at jeg skulle have fat i en *shakuhachi*, som er en stor bambusfløjte. Jeg havde læst om den på et web site for et års tid siden. Det skulle efter sigendet være en traditionel kinesisk fløjte og "*shakuhachi*" var oversat til "*Ghost of the mountain*".

Vi startede med at tage en taxa hen til gaden, hvor operaen ligger. Der havde jeg nemlig set adskillige musikforretninger, da vi skulle i operaen.

Taxa'en holdt faktisk og ventede på os ude foran hotellet og da vi viste chaufføren, hvor vi ville hen, forlangte han 30 ¥. Det gik vi med til, da det jo ikke lød særlig dyrt. Vi kom dog hurtigt i tanke om, at vi nok burde have forhandlet om prisen eller brugt taxameteret. Snydt igen.

I nærheden af gaden med musikforretningerne blev vi sat af, vi gad ikke bede chaufføren om at køre os hen til selve gaden, for han fattede alligevel ikke, hvad vi sagde til ham.

Vi startede med at gå op i en lille gyde for at se om den endte ved '*musikgaden*'. Det gjorde

den ikke, men det var vældig spændende at se de mange små boder og den typiske, kinesiske leben og ståhej.

Da vi igen var kommet tilbage til dér, hvor gyden mandede ud i den store vej, ville vi finde ud af, hvor i Beijing vi egentlig var.

Bedst som vi stod og studerede vores medbragte bykort kom en flink mand på en cykel-taxa og ville hjælpe os.

Der gik heller ikke længe før vi fattede, at hele humlen ved mandens venlighed var, at han ville have os lokket op i hans cykeltaxa og køre os hen til *Den Himmelske Freds Plads*.

Da vi omsider fandt os selv på kortet gik vi hen til den gade, hvor vi gerne skulle have stået. Det var 500 meter derfra.

Vi var stadig i tvivl om, om det var det rigtige sted, vi befandt os og måtte endnu en gang ty til lokalbefolkningen.

Denne gang gik det ud over et par unge piger - for de måtte da kunne snakke engelsk. Men næh, nej. Også her måtte vi benytte af os af fakter og kropssprog.

Det var den rigtige gade, vi var havnet på og der gik heller ikke længe, før vi fandt den første musikbutik.

Her havde de mange spændende instrumenter, men ikke nogen *shakuhachi* og det tog et kvarters tid, at få dem til at fatte, at jeg hverken skulle have en blokfløjte eller en tværfløjte eller nogen af de andre instrumenter, de kom slæbende med.

Der gik vel omkring 5-10 forretninger, før vi fandt en forretning, hvor en af de rare, overbærende og velvillige kinesiske ekspedienter, der langt om længe havde fattet, at jeg ville købe en fløjte, som jeg kaldte en *shakuhachi*, fandt et opslagsværk om forskellige musikinstrumenter fra hele verdenen. Under *shakuhachi* stod der noget i retningen af "*Shaku-ha-chi...bla, bla, bla... japansk bambusfløjte..bla, bla, bla*" og så var det jo sådan set slået fast.

Da jeg var godt i gang med at sige *xie xie* for hjælpen og finde hen mod døren, kom Henrik på den geniale ide, at vi skulle spørge ekspedienten, om han ville være så rar, at skrive fløjtes navn og oprindelse ned - med kinesiske tegn.

De næste 5-10 forretninger, vi var inde i, havde heller ingen *shakuhachi*, men flere af stederne kom de med en kinesisk bambusfløjte - en *Dong Xiao*.

Vi fandt efterhånden ud af, at de første par kina-tegn i den kinesiske oversættelse af det japanske ord "*shakuhachi*" betød *Dong Xiao* - eller dét, som *Dong Xiao* nu betyder.

Efter lidt research på internettet efter vores hjemkomst har jeg fundet ud af, at tegnene i navnet *Dong Xiao*, *Tung H'siao* eller *Xiao* refererer til, at det er en fløjte, der blæses i enden af og at der er tale om en mere end 2.000 år gammel fløjte

Ærgelig over ikke at have fundet min *shakuhachi* travede vi ned igennem antikvitetsgaden med næserne vendt mod den sydlige indgang til *Den Himmelske Freds Plads* - mest af alt, fordi Henrik havde set, at der lå en McDonald's dér.

På antikvitetsgaden fandt vi en forretning, hvor der også blev solgt kinesiske instrumenter. Der besluttede jeg mig endelig for at købe en *Dong Xiao*. Den fik jeg uden det helt vilde prutteri handlet fra 280 til 220 ¥. Jeg havde godt nok set nogle på *silkemarkedet*, der kun kostede 30 ¥ (som startpris), men jeg købte den i antikvitetforretningen i den gode tro, at den måtte være af en bedre kvalitet.

Så fandt vi frem til vores næste mål. *McDonald's*. Og hvem udover os havde fået den store trang til at komme på *McD.*? Jan, Stefan, Niels, Lisbeth, Pernille og Malene fra Danmark.

Hungrende efter at knalde kæberne sammen om en *BigMac* gik jeg ned for at bestille en menu med en ekstra *BigMac* og til min store lettelse var der tale om *rigtig*, gængs *McD.*-mad, sådan som McDonald's-konceptet forlanger det.

Jeg var (blandt andre) så småt ved at være træt af at spise kinesisk mad både til middag og aften i en hel uge, så efter at have nydt at få noget vestlig mad gik vi over på den anden side af den store 10-sporede vej, (yes, den er god nok! 5 spor i hver retning) hvor vi fandt en flok taxa'er, der bare holdt og ventede på, at nogen skulle springe ind i dem.

Vi viste chaufføren, hvor vi skulle hen og han vrøvlede et eller andet kinesisk, som ingen af os fattede. Det var først, da Henrik var et godt stykke på vej ind på forsædet, at Helene så, at der sad et skilt i forruden, hvor der stod "*Badaling*", som jo altså ligger 50 kilometer nord for Beijing!

Vi fik dog hurtigt prajet en anden taxa, der kunne køre os til silkemarkedet, som var vores næste mål. Denne gang fik Henrik fortalt chaufføren, at vi ville bruge taxameteret og vi slap med 14 ¥ for en tur svarende til den fra hotellet til "*musik-gaden*".

Taxa'ernes taxameter var lavet sådan, at starttaksten var 10 ¥ og gjaldt de første 4 kilometer og derefter var prisen 1.20 ¥ per kilometer.

På silkemarkedet besluttede jeg mig for at købe et par Gore-Tex®-handsker magen til dem, Helene og Henrik havde købt den anden dag. Situationen var nemlig den, at mine medbragte *Thinsulate*-handsker havde været beskidte i lang tid og jeg havde fået at vide i Danmark, at det ville koste 90 kroner at få dem rensat.

Gore-Tex®-handskerne fik jeg handlet ned til 35 ¥, altså 5 ¥ mindre end det, de andre fik dem til.

Da vi havde set det, vi skulle se og handlet det, vi skulle handle, tog vi en taxa til et stort eksklusivt varehus, der hed *New World* eller noget i den retning. Tingene her var meget dyre (næsten 'vestlige' priser), så vi nøjedes med at kigge og gå på toilettet.

Herfra gik vi hen til *Hongqiao*-markedet, hvor vi ville gøre vores sidste indkøb inden hjemrejsen.

Henrik havde længe snakket om, at han ville have en t-shirt, hvorpå der stod "Hard Rock Café - Beijing", så den startede vi med at finde.

Henrik forklarede, at den skulle være *mørkeblå* og i størrelse "M", det havde sælgeren ikke, men han ville lige løbe over til en af sine kollegaer og hente en.

Dem han kom tilbage med var i alle mulige andre farver og størrelser, end den Henrik ville have, så han løb igen afsted og kom denne gang tilbage med en blå, hvor der på indpakningen stod "M". Da Henrik var så smart at tage den ud af posen, så han, at det var en størrelse "L", som sælgeren ville prakke os på og så gik vi roligt videre til næste bod.

Også her måtte sælgerinden løbe hen til en kollega efter én. Denne gang var mærket i nakken blevet klippet af.

Ved bod nummer 3 fik vi et tydeligt "nej" på vores efterspørgsel og så var vi nødt til at erkende, at en *Hard Rock Café*-t-shirt i blå, størrelse "M" nok ikke fandtes i Beijing.

Så ville vi hen og kigge på en *vifte*. Den kostede kun 5 ¥ i startpris, men var lavet af noget meget tyndt, spinkelt træ, så det droppede vi helt.

Helene havde imidlertid set en forretning, hvor der var nogle ganske flotte piber, der var skåret, så træets årer fulgte dens konturer. De kostede 120 ¥, men manden, der stod i butikken var ikke særlig vaks til at handle, så det måtte jeg desværre droppe.

I stedet fandt jeg en anden biks, hvor de også havde nogle ganske kønne piber og jeg fik handlet mig fra 95 ¥ ned til 45 ¥ og så var fars fødselsdagsgave reddet.

Nu syntes Helene imidlertid også, det var hendes tur til at få lavet en god handel, så vi gik en etage ned for at finde et silketørklæde til hendes mor. Hun fandt et til 120 ¥ og endte med at købe 3 for 180 ¥.

Imens havde Henrik luret på nogle slips, som ekspeditricen forlangte 85 ¥ for per styk. Dem

endte han med at få to af for 45 ¥ og da vi gik, kom han til at se, at de stod skiltet til at skulle koste 45 ¥ stykket.

På vejen hjem til hotellet fik Henrik og jeg taget et billede af en af de mange *mobile cykelsmede*, der sad på gadehjørner og lappede slanger for folk.

Senere fik vi at vide, at Jan og Stefan havde villet fotografere selv samme cykelsmed, men havde fået forbud mod det, så der var vi heldige. I samme ombæring fik jeg taget et billede af hotellet ovre fra modsatte side af vejen. Vi var faktisk også blevet helt gode til at krydse kinesiske veje, som lignede et kaos uden lige.

Da Helene var stukket af fra os og var smuttet op på værelset gik Henrik og jeg hen i supermarkedet om hjørnet for at købe en flaske hirsebrændevin til Henrik. For dén måtte han betale den svimlende sum af 5 ¥, d.v.s. 4 kroner for 500 ml.

Eftersom vi også var blevet godt tørstige af at vade rundt i Beijing, købte han en *Carlsberg* og jeg et par cola'er til Helene og mig.

Det viste sig, at Helene også gerne ville have været med ned i supermarkedet, så imens jeg gik i bad, gik hun derned efter noget vand og en flok bajere.

Efter, at hun var kommet tilbage med øllerne og jeg var steget ud af badet, skulle vi ud og spise *Peking-and*. Og forventningerne var høje.

Vi startede med at spise normal (eller snarere *'konventionel'*) Beijing'sk mad med blandt andet grisetæer i gele, hvortil vi fik serveret en cherry-agtig portvinsk dram. Vi fik at vide, at det var lavet på nogle blomster, som jeg selvfølgelig ikke kan huske navnet på, men det smagte nu meget godt.

For første gang på turen sad Michael til bords med os andre - til vores store glæde. Det var åbenbart skik, at lokalguiden og chaufføren ikke mængede sig med gæsterne.

Derefter kom to kokke ind med hver deres serveringsvogn med en *hel* and på. Og det var en *hel* and; stegt med fødder og hoved og

hele molevitten (dog uden fjer). De stod så og skar ænderne ud foran os.

Hovederne blev flækket og lagt på tallerkener hver for sig (det skulle være en kinesisk delikatesse - ligesom den sprællende fisk). Der var en tallerken med kun skind, én med skind og kød og én med rent kød.

Derefter kom *mandarin-pandekagerne* ind og Michael viste os, hvordan anden skulle spises:

- Man tager et par stykker and, som man dypper i *hoisin*-sovsen (der består af chili, soya og hvidløg o.a.) og placerer det midt på pandekagen.
- Et par stykker forårsløg placeres ligeledes på pandekagen, der herefter rulles sammen og konsumeres.
- Dette gentages, indtil man *absolut* ikke kan klemme mere ned eller til anden er spist.

"Mmmm, Peking-and. Ligger godt i maven."

Som de (vist nok) eneste skulle Helene og jeg lige smage om *andehjerne* var noget, der smagte godt. Det smagte ikke rigtig af noget - men det er nok fordi en and er et ret uintelligent dyr.

Efter maden skulle vi endnu engang skåle i hirsebrændevin - *maotai*, som det vist kaldes.

Jeg afslog i første omgang, men da Marianne fortalte, at det var den bedste af slagsen og at den var blevet serveret for præsident *Nixon*, skulle jeg alligevel prøve. Jeg tror jeg udtrykte mig nogenlunde sådan: "Føj, det var sgu da også noget at servere for den amerikanske præsident."

Så rejste Niels sig op og takkede Marianne og Michael for en god tur på alles vegne og fortalte at han som *vice*direktør i BG-Bank gik ud fra, at de fleste af os var kunder hos ham og ville derfor byde os en kop kaffe og en cognac på firmaets regning.

Det fik vi så; d.v.s. jeg fik et par stykker (hik!), for jeg indgik i et forlig med Helene om, at al hendes cognac blev hældt over i mit glas, mod at al min hirsebrændevin blev hældt over i

hende(s). Hun kunne nemlig godt lide *brændevinen* men ikke *cognac* og vice versa.

Hjemme på hotellet skulle vi have vores bagage pakket og stillet ud på gangen til klokken 23:00, så efter vi havde gjort det, mødtes vi nogle stykker inde hos Torben og Anne Mari, hvor vi drak en godnat-øl.

Bagefter fortsatte Stefan, Jan, Henrik, Helene, Marianne og jeg nede i baren, hvor vi hyggede os med lidt kinesisk fadøl og karaoke. Den blev også 2:00, inden vi kom i seng.

Dag 8 - Beijing => Vojens

Klokken 5:00 blev vi vækket og morgenmaden var klar allerede 5:30.

På vej ud til lufthavnen lavede vi en indsamling af drikkepenge til henholdsvis vores chauffør og Michael og vi fik at vide, at man normalt gav dem 10 ¥ per dag; så jeg donerede en 100-lap til hver, for jeg syntes egentlig, de havde gjort det ganske godt i den forløbne uges tid.

Da vi havde sagt pænt farvel til dem begge og skulle til at 'tjekke ind', kunne jeg mærke, at jeg *virkelig* skulle på toilettet. Det var kun 20 meter væk fra, hvor vi stod, men der var bare lige en paskontrol imellem. Så jeg måtte pænt vente, til vi havde sendt vores bagage afsted og var kommet igennem paskontrollen. Da havde jeg også næsten vand i øjnene.

Efter at vi havde fået vekslet vores tiloversblevne kinesiske penge tilbage til dollars, bevægede vi os mod ventesalen. Helene blev stoppet i metaldetektoren på grund af et eller andet blikskilt på hendes vest.

Efter et par minutters ventetid blev vi kørt ud til flyet i en lufthavnsbus. Nu ville vi bare *hjem*.

Vi lettede ved halv ni-tiden og hele vejen ud af Kina havde vi en flot udsigt til det barske, sneklædte nordkinesiske bjerglandskab. Nogle havde også kunnet se muren.

Hjemturen var meget mindre ubekvem end turen derover. Vi gik rundt og snakkede med hinanden og delte vores oplevelser og refleksioner og "hang ud" i 'baren', som faktisk bare var en serveringsvogn bagest i flyet. Jeg fik også indsamlet de forskellige medrejsendes adresser og fik smagt en 'kinesisk rødvin', som faktisk var ganske god.

Der var også sket det, at Jan havde glemt et par film i hans og Stefans hotelværelses køleskab, så det var jo ikke så godt. De fik dog vist nok lavet en aftale med Marianne om, at hun skulle kontakte en anden dansk rejseguide, der var på samme hotel og få ham til at sende dem til Danmark, så jeg håber, de har fået deres film igen.

Eftersom jeg på rejsen derover havde gjort den bitre erfaring, at jeg ikke kunne få nogen whisky eller whiskey i flyet, havde jeg set mig nødsaget til at tage en lille *Ballentine's* med fra hotelværelsets minibar.

Kort før vi skulle være landet i Kastrup og da hjemvejen var på sit højeste, fik vi den yderst ubehagelige meddelelse, at flyet ikke var i stand til at lande i Kastrup på grund af dårligt vejr. Dette blev således emne for en diskussion om, hvorvidt der var *tåge*, *isslag*, *oversvømmelse* eller *snestorm* i København.

Efter at have udtrykt vores stærke væmmelse og voldsomme irritation over at skulle mellemlande i Sverige landede vi som meddelt i Stockholm.

Her fik Henrik så lejlighed til at købe den whisky, han ellers havde regnet med, han kunne købe i Kastrup. Vi benyttede også noget af ventetiden til at indtage et godt vestligt måltid mad bestående af en tun-sandwich og en appelsinvand, anbefalet af Malene og Pernille.

Langt om længe fik vi at vide, at vi skulle med et SAS-fly til Kastrup og at vi fik lov til at spise for 100 svenske kroner i cafeteriaet på *Air China's* regning. Så som barbarer, der ikke havde fået noget at æde i en måned, kastede vi os grådigt over alt, hvad der kunne spises og kun lige med nød og næppe nåede jeg at få konsumeret det stykke pizza, jeg havde købt.

SAS-flyet og dets personale var modsat *Air China's* intet mindre end superb. Benpladsen var rigelig, det larmede ikke nær så meget, betjeningen var høflig og god og udover en kop kaffe kunne Henrik og jeg få hver en cognac.

Efter en times tid i den skyfri del af himlen dalede vi ned gennem det tætte skylag og knaldede hjulene i asfalten. Det var meget tåget i Kastrup.

Det var næsten helt vemodigt at skulle hilse af med vores rejsefæller, for de havde nu alle sammen været nogle rare mennesker at have med i Kina.

Sammen med Henrik og Knud og Janne tog Helene og jeg et tog til hovedbanegården. Det kostede fem en halv krone for hver af os.

Derfra satte vi kurs mod Kolding hovedbanegård for derfra at blive hentet af mine forældre. Henrik og Helene hilste vi af med i Odense.

Min rejse til Kina endte med krebinetter, bernaise-sovs og et glas rødvin i Vojens.